

Kovács Eszter

Itt és ott, de mégse itt és mégse ott

Ahogy körülnézek, csak annyit látok, hogy mindenki boldog és örül annak, hogy egy olyan országban élhet, amit a hazájának nevezhet. Bárcsak én is ezt mondhatnám, bárcsak én is hazámnak nevezhetném ezt az átkozott országot. Egy olyan lány, aki Romániában született, de mégis másnak érzi magát, ez lennék én. Egész életemben úgy éreztem, hogy én nem tartozok sehova, egyes románok azt mondták menjek vissza Magyarországra, attól eltekintve, hogy én ugyanott születtem, ahol ők, mindig voltak páran, akik csúnya szemmel néztek rám amikor meghallották magyar nyelvű beszédemet. Amikor pedig ellátogatok Magyarországra akkor pedig azt hajtogatják néhányan, hogy menjek vissza oda, ahonnan jöttem, úgy érezve, hogy én románként számítok és nekem nincs semmi kötődésem a magyar néphez, ez felbátorítva engem, hogy büszke legyek arra, hogy én román lehetek.

Így is éltem életemet nagyon sok ideig, büszkén kimondva, hogy én igenis román vagyok, mert itt születtem és mert tisztán beszélem a nyelvet. De mégis sok barátság fejeződött be és tört össze e miatt, mindig is voltak és lesznek olyan emberek, akik gyűlölni fogják ezt az országot csak is a történelme és kapcsolódása miatt Magyarországhoz. Úgy érezve, hogy én meg kéne védenem ezt az otthonomat, mert itt születtem és nem kéne hagynom, hogy rosszat mondjanak szülőföldömre, amiközben itt sem érzem úgy, hogy ehhez a közösséghez tartozom.

Voltak olyan emberek, akik ettől eltekintettek és segíteni próbáltak nekünk, magyaroknak, akik egy kisebbségként élnek Romániában. Iskolákat alapítottak, ahol büszkén beszélhetünk anyanyelvünkön úgy, hogy ne kapjunk fura grimaszokat a felnőttektől, gyerekektől. Ezekben az években már nekünk is ugyanolyan jogaink vannak, mint a többieknek. Részt vehetünk az elnöki szavazásokon, bármilyen szakmában dolgozhatunk, színházba járhatunk, sőt még magyar színházakat is létrehozta, hogy mi is ugyanúgy élvezhessük és anyanyelvünkön hallhatjuk az előadott műveket. Én mindig is tisztelni fogom ezeket az embereket, mert ők meglátták bennünk azt az érzést, ami visszafogott minket és ők azt mondták, hogy ne féljünk, hogy legyünk bátrak és álljunk ki magunkért mert mi is ugyanolyan emberek vagyunk, mint ők.

Teltek az évek és még mindig nem voltam benne biztos, hogy hova tartozom. Úgy nőttem fel, hogy kettő különböző kultúrát követtem, tanultam és élveztem. Mindennap kettő nyelvet beszéltem és ezért voltak olyan pillanatok, hogy nem tudtam magam jól kifejezni. Kiskoromban a barátkozás is egy akadály volt, mert még nem beszéltem tisztán a nyelvet, sokszor haragos is voltam és utáltam, hogy ilyen lett a sorsom. Ezekkel a rossz emlékekkel szemben, pár előnyöm is keletkezett. Az iskolában a magyar kultúra és művészettel egyidőben a román írókat, festőket, művészeket is megismerhettem és tanulhattam róluk, tőlük. A néptánc egy olyan lehetőséget adott számomra, amit sohasem felejték, egy új szempontot nyújtott nekem a magyar kultúra világában, nemcsak megtapasztalhattam ezt a részét ennek a világnak, de egy nagyon jó közösségre is rátaláltam, akiket már egy második otthonnak is nevezhetek. Azokat a szabadnapokat, amiket a magyarországi diákok megkapnak, mert egy különleges

történelmi esemény napját ünneplik, itt nálunk az iskolában szerveznek valami érdekes aktivitást amiközben mi is ünnepelehetünk egy keveset, így tanulhatunk is többet a magyar történelemlről.

Most, így, már majdnem felnőtt ésszel, büszke lehetek magamra, büszke lehetek arra hogy én igenis magyar vagyok, de egy másik országban születtem. Büszke vagyok arra, hogy továbbadhatom és hogy megmutathatom azt a kultúrát, ami az identitásom egyik része. Nem csak azoknak adhatom tovább, akik egy ugyanolyan helyzetben élnek, mint én, hanem olyanoknak is megmutathatom, akik egy másik néphez tartoznak, de ez igazából nem is számít, sohasem számított, hogy hol születtél vagy hogy honnan jöttél, mert az számít, hogy te ki vagy és hogy te egy mennyire különleges személyiség vagy. Az olyan emberek, akik szét különítik az embereket csakis azért, mert más nyelvet beszélnek vagy mert az otthonuk egy másik országban van azok jól el kéne gondolkozzanak azon, hogy igazából mennyire egy rossz dolgot tesznek.

Én igazán büszke vagyok arra, hogy a szülőföldem itt van Romániában, hogy ugyanúgy tudok kapcsolódni egyaránt a román és a magyar kultúrához is. Az iskola az egy olyan közösséget nyújtott nekem, amihez kapcsolódni tudok, azok az emberek segítenek nekem a nehézségeimben, legyenek azok tanulmányi gondok vagy érzelmiak is. Nem vagyunk ugyanolyanok és sohasem leszünk, de minket egy valami mindig is össze fog kötni azok pedig az értékeink. A kreativitásunk annyira szép dolgokat hoz létre és ha együttműködünk egymással akkor a határ a csillagos ég. Egymás segítségével és motivációjával minél feljebb juthatunk, így elérve és megvalósítva saját álmainkat, terveinket. Az igazság az egyik legfontosabb érték, az igazság megmutatja az igazi identitásunkat, leszedi azt az álarcot, amit néhányan feltesznek. A kommunikációval kapcsolódni tudunk egymással, az itt élő magyarok megismerkedhetnek a Magyarországon élőkkel és nagyon szép barátságokat alakíthatnak ki.

Nem mennék el máshova, nekem itt van az otthonom és ha megkapnám azt a lehetőséget, hogy Magyarországon tanulhassak, visszautasítanám. Amennyire sok nehézséget átélünk mi itt, annál több szépségekre bukkanunk fel. A barátságoktól a többféle eseményekig való lehetőségeket nem dobnám el magamtól. A fontos személyektől eltekintve, ennek a helynek a természeti csodáit sem hagynám itt. A hegyek, mezők, erdők, tavak és folyók csodálatos látványa nem csak szépséget teremt a szememben, hanem egy nosztalgikus pillanatot is hozzáad a tájhoz. Azt a helyet, ahol felnőttünk, amit mindenki szülőföldjének nevez, azt nem lehet elfelejteni, olyan sok minden kapcsolódik ezekhez a helyekhez, hogy ez már oda van vésve a fejünk hátsó felébe.

Amikor el fog jönni az az idő, hogy már 80 év eltelt az életemből és visszanezdek azokra az időkre amikor a legboldogabb voltam, akkor remélem, hogy egy utolsó alkalommal még egyszer körbejárhatom azt a hazámat, azt az otthonomat azokkal az emberekkel, akikkel a legbüszkébbek lehetünk, hogy mi itt születtünk és itt is élünk.